

na tiskarnico g. J. B. Zajca, na bukvarnico g. Korelna Soharja v Gorici, ali na spisatelja knjige.

Ves vaš slovenski brat

France Bunc,

učenik v Kamnji na Goriškem. Pošta Ajdovšna.

Kamnje dne 4. grud. 1862.

## Dopisi.

**Na Dunaji 30. listop. X.** — Zima je siromašnim ljudem huda nadloga. Kdor ima kaj v žepu, in ni brez cvenka, se kmali sprijazni z zimo, naj si bo že kjer hoče; al gorje mu, kdor je suh in si še z rokami nič zaslužiti ne more! Nima ne delati ne jesti kaj. To pa je v velikih mestih posebno skorej vsako zimo navadna nesreča. Zdaj n. pr. nima okoli 300 tkavcov nič zaslužka in morajo jih za pometovanje po mestu porabiti, da konca ne vzmó. Tako se tudi godi z vsemi tistimi, ki pod milim nebom delajo, po zimi pa sedaj nikakoršnega prislužka nimajo. Spet je takem treba iti — s trebuhom za kruhom. Skorej bi ne bilo napéno tudi za človeka ne, ako bi mogel s tiči vred v toplejše južne kraje, se ve da tako naglo kakor oni, zlasti vsak tak, ki je revež po zimi. Pač imajo bogatinci priložnosti, usmiljenje skazovati svojim revnim sobratom! — Pa pustimo take premišljevanja in recimo raji ktero o srbskih spomenicih, ki jih je v nemškem jeziku na svetlo dal učeni g. Kanic, v srbsko pa predstavil gosp. Al. Sandič. Razdeljeni so nekoliko v dva dela. V prvem je obširno popisovanje bizantinske umetnosti v zadevi srbskih spomenikov, kako je nekda v tamošnjih krajih, kjer je Turčin pred stoletji vse krvoločne zatrl in zamoril, umetnost in znanost cvetela in je bilo ljudstvo sploh za dobro in častno vneto. Kažejo se nam v 2. delu lepi obrisi 7 cerkva v pokneženi Srbi v štilu in formah tadajnega zidanja. Vsem, ki bodo kaj na novo zidali, se ne more dosti priporočati, da naj nikar ne prezirajo teh bukev in posebno stavbinih obrisov ne. Kanic, učeni starinoslovec, je s tem delom veliko dobrega storil, ker je svetu odkril, kakošni zakladi se dobivajo tudi v turških, dozda večidel zane-marjenih pokrajinah, in da so tamošnji Slavjani že pred 400 leti za umetnosti razne vrste vneti bili. Dobiva pa se letá knjiga na Dunaji in se posebno prijetlom umetnosti priporočuje. — Zdaj pa še nekaj družega. Gosp. Makson Horvat, iz Hrvaškega doma, poprej posamentnik, bo z nekim Čehom v družbi vžigalice (klinčke) izdeloval, s posebnim namenom za južne slovanske kraje. Škatelce bodo s slovanskimi barvami okinčane in napisi bodo tudi v južnih slov. jezikih. Priporočuje se tedaj našim slovenskim kupcom g. Horvatovo blago, in sicer toliko bolj, ker je on naš domačin in pripravljen vse storiti, kar mu bode le mogoče. —

**Iz Dunaja. J. T. Jelovšekov.** — Ravno kar so na svetlo prišle „Fr. Prešernove pesmi“, za petje i glasovir složil Davorin Jenko“, ter jih posvetil preuzvišenemu ruskemu poslancu v Balabinu. Obsegajo: 1. Kam? 2. Zdravljica, Prijatli obrodile so trte itd.; 3. K slovesu; 4. Strunam in 5. Mornar. Dobivajo se po 1 for. pri Gustav Albrecht-u, Spänglergasse Nr. 426. — Gospod dr. Gustav Ipavie je poslal „slovanskemu pevskemu društvu“ v Beču nekaj pesem, za ktere se mu v imenu društva srčno zahvalujem ter prosim, da bi tudi drugi gospodi posebno učitelji čveteroglasne pesme poslali (Stadt, Franciskanerplatz 922. 3. nadstropje).

**Iz Trsta 3. listop. III.** — Sporočiti imam dragim bravcom „Novic“ popis dveh „besed“, ktere smo imeli v lepi dvorani našega novega stanovanja, ki je tukaj obče znano po imenu „Sala Ara.“ 26. oktobra je bila prva beseda. Odkar je odšla slovanska umetnica naša Mila Zadrobilkova, in odkar so nam grde spletke naših nasprotnikov vzele iz domačega odra ljubeznjivo lansko pevko, ni bilo več ne gospé ne gospodičnje, ktere bi se bile udeležile čitalniških „besed“. S tem večim veseljem smo tedaj pozdra-

vili gospó Ivanovičevó, ki nam je zapela mlio rusko pesem „Sarafan“, potem zaigrala na klavirju: Kalouzovo fantazijo „Što se bore misli moje“, in zadnjič spremljavala tudi na klavirju svojega gospoda sopruha in pa gosp. Lega Prvi je piskal na stransko piščal „Nocturne pour la Flûte par Giulio Briccialdi“ in drugi je pel češko Škraupovo „Piseň Čeha“. Petje, igra, spremljevanje vse je tako krasno bilo, da vsi radi in hvaležni spoznamo, da vrli Srbin gosp. Ivanovič s svojo gospo sopruho sta bila duša naše besede; zeló žal nam je tedaj, da sta nas zapustila, preselivši se na Dunaj — njuno novo prebivališče. Naši gosp. pevci so se kakor zmirom tudi pri tej besedi vrlo obnesli, peli so: „Mornarja“ zbor Vinařev, „Mazurko“, zbor češki, „Savico“, zbor Riharjev, „Rojakom“, zbor Jenkov, in „Češke narodne pesmi“ v četverospěvu. Vse te pesmi so bile z velikim navdušenjem sprejete. — 22. novembra smo imeli drugo „besedo“. Pri tej besedi smo prvič slišali gosp. Tušeka, ktere ga je čitalnični odbor za stanovitnega pevskega vodja potrdil. Gospod Tušek je igral na klavirju „Galop di bravura par Guillaume Kuhe“, tako dobro, da si je polno zadovoljnost vseh poslušavcev zadobil, še bolj pa je pokazal svojo jako veliko godbeno umetnost pri zborih, ktere je tako izvrstno vodil, da so morali gosp. pevci vse zборе ponavljati. Pele so se te-le pesmi: Hrvaška davorija „Prostim zrakom“, „Lipa“, zbor Jenkov, „Ne udajmo se“, zbor Vilharjev, in prav lepi četverospěv „Tebe kličejo solzice“, po novem Tušekovem napěvu. Na dan naše druge besede je bil prišel v Trst slavi junak knez Mirko Petrovič, poveljnik črnogorske vojske, z njim je bilo tudi nekoliko drugih velikašev cetinjskega dvora. Neutrudljivi in visokospōštovani voditelj naše čitalnice gosp. E. Sorč in gosp. Radjenkovič sta bila pri knezu Mirku, ter ga prosila naj bi našo besedo s svojo pričujočnostjo počastil. Knez, jako vesel tega povabila, se vender ni mogel udeležiti besede, ker še tisti večer je po svojih opraviilih moral odriniti v Beč.

**Iz Vrbe na Koroškem.** Ljube „Novice“! ki imate zlate bukve, vzemite jih v roke in zapišite v nje moža, ki dá vsakemu kar mu gré, ki razume vse slovanske narečja, ki je posebno zdaj pri nas mož na svojem mestu, kjer so delavci pri železni cesti raznih jezikov. Poslušajte, kaj se je pri nas na Vrbi 29. t. m. zgodilo. Bila je na ta dan poroka napovedana; ženin in nevesta, trda Laha, ki po nemški besede ne zastopita. Naš g. fajmošter Val. Lesjak so bili pooblasteni za to poroko. Vse je bilo radovedno, kako bodo poročali; vse je mislilo, da po latinsko; pa kako se je vse zavzelo, ko začnejo po laško tako zastopno in še prav dolgo govoriti, da so vsi pričujoči stali osupnjeni. Lejte! tako pravičen vsakemu narodu je pravi Slovenec. Grdoba so le slovenski izneverjenci! Neki Lah je pri obedu rekel: „Così polito parlare un tedesco la lingua italianna no mai udito.“ Vse je bilo gosp. fajmoštra veselo.

J. L., delavec pri železni cesti.

**Iz Črne 29. nov.** — Σ — Z velikim veseljem smo v Črni sprejeli novico, da je bil slavi naš domorodec gosp. Andrej Einšpieler 24. novembra v Vélikovcu za deželnega poslanca izvoljen. Naj le trobijo naši nasprotniki po svetu okoli: „Marajo Slovenci za Einšpielerja in njegove sanjarije“, mi spodnji Korošci si pa v čast štejemó, da smo si izvolili moža, rečem moža, ktere ga spoštovati mora slehern domoljub. — Smo pa tudi k volitvi iz Črne poslali tri moža, ki stojijo za pravico nepremakljivi kot morska skala; naj predrage nam „Novice“ očitno pohvalijo gospoda srenjskega svetovavca Janeza Dolžana fajmeštra, Križeta krčmarja, in srenjskega odbornika kmeta Modreja! Da se bodo možje, kakor so naši gg. Črnjani, domoljubni Bistričani in Možičarji, srčni Švabečani, pogumni kmetje Kapelčani in Koprivčani, Rehperčani itd. za gosp. Einšpielerja možato poganjali in ne bodo omahljivi, kakor nekteri

volivci v Št. Mohoru, smo bili popred že prepričani. Se vé, da se je tudi pri nas zoper gosp. Einšpielerja dosti agitiralo; pa ni moj namen vam popisati celo „chronique scandaleuse“, na pr.: kako je neki gospod volivec, rojen Nemec, kteremu pa slovenski kruhek in vinček dobro diši, naših enega strašil, češ, če bo Einšpielerja volil, se bo okrajnemu predstojniku strašno zameril itd.; le toliko naj vam še na tihem povem, kako se mi črnski Slovenci ne moremo zadosti načuditi domoljubni jezerski srenji, da je k volitvi poslala moža, ki je z nasprotniki potegnil in zoper g. Einšpielerja glasoval, zato ga je pa tudi dobro zavrnil eden naših volivcov. Slovenci! bomo mar zmiraj zaspanci? Bomo le zmiraj drobtinice poberali pri bogati mizi naših nasprotnikov? Čas je, da se zdramimo; čas je, da se poslužimo pravic od milostljivega cesarja nam podeljenih; čas je, da začnemo tudi mi spoznovati, ceniti in ljubiti može, ki si že več let glavo belijo za naš blagor in srečo, može, ki so iz ljubezni do nas in milega nam jezika slovenskega že toliko britkih ur imeli, može, ki so neprestrašeno branili naše svetinje in pravice, in kakor se trdno zanesemo, jih še branili bodo, kakor naš preljubljeni domorodec in deželni poslanec visokočastiti g. Andrej Einšpieler v Celovcu!

**Iz Ljubljane.** V deželnem odboru je v poslednjih dveh sejah med mnogimi rečmi prišlo na vrsto sledeče: Gledé na velike težave, ki jih dežela naša trpi po večletnem obilnem vkvartiranju vojakov, bo odbor predložil prihodnjemu deželnemu zboru nasvete, kako naj bi se tej nadlogi pomagalo; odpis c. kr. državnega ministerstva na pismo deželnega odbora o cestnih zadevah mu naznanja, da se je c. kr. deželni vladi krajnski dalo vediti, da take ceste, kterih soseske nočejo, naj se samo takrat dodelajo, ako je potreba silna in se ne more dalje čakati z njimi; — da se dežela pomaga iz dнарne stiske, ki jo čaka zlasti zavoljo deželnih plačil zemljiščne odveze (Grundentlastung), pa si tudi za druge potrebe naklone kake dohodke, je sklenil deželni odbor loterijo osnovati, po kateri bi se 100.000 srečk (lozov) po 20 gold. izdalo, in tako, če bi se vse srečke pokupile, 2 milijona gold. na posodo dobiti; ako deželni zbor ta predlog potrdi in presvitli cesar dovolijo deželi to loterijo, bo veliki trgovec dunajski Schuller et Comp. prevzel to stvar, ktero ima upanje dobro dognati; — ker se mnoge pritožbe slišijo zoper jedí v bolnišnici ljubljanski, o kterih se prav ne vé, ali so resnične ali ne, je deželni odbor, ker bolnišnica spada zdaj v gospodarstvo dežele in je on odgovoren za to, sklenil vpeljati nekatere naprave, po kterih se bo opazovala hrana bolnikov in po njih za gotovo zvedilo, kaj je resnica kaj ne; — ker je že več časa pravda za krajnsko mejo proti Hrvaškemu v okrajni žumberški (Sichelburger Distrikt), bo odbor po natanjčni preiskavi dotičnih predlogov deželnemu zboru nasvetoval, naj se tista meja, ki jo Krajnci trdijo, za pravo prizná in c. kr. deželna vlada prosi, da se ta pravda v tem smislu končno reši; — da deželni zbor zvé, kaj in kako je opravljal deželni odbor svoje opravila po sklepu prvega deželnega zbora lauskega noter do danes, se mu bo obširni popis vseh njegovih opravil naznanje dal.

— V poslednjem zboru zgodovinske družbe je nevtudljivo pridni gosp. dr. Etbin Costa govoril o rokopisu Čopovem, ki obsega črtice slovstva slovenskega blizo noter do leta 1830. Prezgodaj nam umrli Čop je spisal to slovstveno zgodovino, ker ga je nekako brigalo, da je slavni Šafařík v svoji zgodovini „Geschichte der slavischen Sprache und Literatur, Ofen 1826“, celó na kratko omenil slovensko slovstvo. Čeravno Čopov rokopis (lastnina gosp. doktorjeva) ni do dobrega dognan, je vendar zanimivo to delo že samo po sebi pa tudi po dodatkih Kopitarjevih; ako bi gosp. dr. Costa dopolnil, kar manjka, po svoji zbirki, in natisniti dal celo delo, bi gotovo vsem prijatlom slovenščine močno ustregel.

— Gosp. Janez Zorin, prvi učitelj mestne ljudske šole, je po dolgi bolezni 1. dné t. m. umrl. Mnogospoštovani mož je služil izprva pri tukajšni c. kr. normalki in dokler je nižja realka spadala pod vodstvo normalke, je tudi na uni učil slovenski jezik. 3. t. m. je bil pogreb njegov; spremila ga je mestna Št. Jakobška šola in c. k. realka z učitelji svojimi; zakaj svojemu nekdanjemu učniku tudi normalne šole niso poslednje časti skazale, ne vé — nihče, čudi pa se — vsak.

— Prežalostno novico naznanjajo „Novice“ še, da je po kratki srčni bolezni danes (9. t. m.) umrl mnogospoštovani in po celi deželi dobro znani c. k. kresijski zdravnik gosp. dr. Jožef Kos. Čeravno že 72 let star je bil vendar skor do zadnje ure nevtudljivo pridni zdravnik in s častitljivo celo svojo rodovino iskren domoljub, da malo takih. Naj vrlemu možu bode zemljica lahka!

— „Beseda“ v čitavnici poslednjo nedeljo je bila — razun prijetnega petja — zavoljo dveh novosti posebno zanimiva. Dve gospodični ste razveselile zbor s kratkočasnicama: „Prerokovanje vremena v prihodnjem letu“, ki ga je zložil gosp. Blaž Potočnik, in pa „Muha in krop“, zložil g. J. Poklukar. Po tem pa se je po Fr. Cegnarjevem prevodu čital (bral) 1. del Schillerjevega „Vilelma Tella.“ Ena gospá in 14 gospodov je klasično delo predstavilo poslušavcom tako izvrstno, da vsi so svojo zadovoljnost na glas razodevali že med posamesni govori in na koncu igre, in vsakdo se že veseli prihoduje nedelje, ako se bota 2. in 3. del, ki menda prideta na vrsto, tudi tako lepo izpeljala kakor prvi. Ta prva skušnja nam je kazala, da tudi prave gledališčne igre bojo mikavne, kadar pridejo v dodelani novi dvorani na vrsto.

— V nemškem ljubljanskem časniku nahajamo večkrat z r a v e n nemških uradniških razglasov tudi s l o v e n s k e. Čudno se zdí to ljudém, ki vejo, da nemškega časnika, ki že sam po sebi malo pride po deželi, n o b e d e n nima, ki nemškega jezika n e r a z u m e, — kdor pa ga ima, bere nemški razglas. Po tem takem so tiskarni stroški čisto zavrženi, in se zametujejo menda le zato, da se spolnuje ukaz stare postave, ktera vелеva, da se nekatere naznanila tudi v slovenskem jeziku razglašajo v službenem listu „Amtsblattu“. Stroški tiskarni so večkrat veliki; ker je pa, kakor iz državnega zbora vemo, državna dnarnica uboga, škoda za take stroške, ki ne dosežejo tistega n a m e n a, zavoljo kterega se tiskajo s l o v e n s k i razglas. Tako, na pr., smo brali še le te dni silo obširni razglas sl. c. k. deželne general-komande zavoljo založbe vojaške obleke in oprave za leto 1863. Kdo, ki razume le slovenski, ga je bral v nemškem listu? Ker smo prestopili v u s t a v n o vlado, pri kateri nima več le samo gola b e s e d a vladati, ampak d u h postave, bi menda pač se ujemale z duhom ustavnim, da se naznanila v slovenskem jeziku razglašajo po t a k i h potih, da dosežejo svoj namen, in če se že drugih neslužbenih listih ne smejo t i s k a t i taki slovenski oglasi, naj jih saj v p o s e b n i h dokladah nesó po deželi, da pridejo tako do tistih ljudi, kterim so prav za prav namenjeni.

— Ko je vrednik „Novic“ unidan bil v deželnih opravilih v Trstu in je po dovršeni službeni nalogi obiskal svoje prijatle, je zvedil marsikaj veselega. Preuzvišeni gospod škof tržasko-koperski si lepo prizadevajo, da obveljajo pravice slovanskega naroda njih škofije v ljudskih šolah; radostni so nam pravili med drugim tudi, da v Kopru (Kapo d' Istria) letošnje vpeljanje nauka sloveskega in hrvaškega jezika v tamošujo gimnazijo je bilo z veseljem sprejeto in da razun 20 Slovanov se še celó 40 Lahov samovoljno uči slovanski jezik: — ker so milostljivi škof tudi sami čitavnici pristopiti blagovilili, jim je tudi drago, da duhovni njih so udje družtva, ktero povsod skrbi za razvitek narodnega življa pod krilom velike Avstrije, ktera ima za v s e narode svoje prostora dovolj. Čitavnica tržaška biva v krasnem poslopji in šteje mnogo iskrenih domeljubov. V

Trstu biva tudi naš slavní K o s e s k i; milostni Bog mu je dal po dolgem trpljenji spet tako krepko zdravje, da vse svoje krasne pesniške dela, ki so raztresene po „Novicah“ ali pa so prišle kot doklada njih na dan, bo začel pregledavati, da pridejo kmali v posebni knjigi na dan; prevod Schillerjeve „Neveste Mesinske“, kterega odlomek so „Novice“ prinesle, smo vidili ves dodelan, in tako bo tudi celo to delo kinčalo neprecenljivo zbirko K o s e s k o v i h del, po kateri že dolgo hrepenijo vsi domoljubi.

— Dobili smo že tudi v Ljubljano najnovejšo pesmi našega D a v o r i n a J e n k o t a, ki se je, kakor slišimo, že preselil v Pančevo. Snopič ta obsega 5 Presernovih pesem za petje in glasovir, deloma takih, ki so jih že drugi naši mojstri v petje zložili. Da zložitelj prekrasne pesmi „Naprej“, ki je v hipu si pridobila srca Slovanov na jugu in severu in ki se poje po mestih in vaséh, se je lotil takih kompozicij, ki so nam že priljubljene po drugih skladateljih, je znamenje krepke zavesti njegove, zato smo prav željni jih slišati v „besedah“ po izvrstnih pevcih, ker v takem petji se dá presoditi cena pesmi dosti bolje, kakor če se presoja samo po sekiricah muzičnih. Pevcom in pekinjam pa J e n k o t o v i h pesem na dolgo in široko priporočati ni treba; priporoča jih že ime samo.

### Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz državnega zbora imamo še marsikaj omeniti. Pred vsem popravljamo pomoto, ki se je vrnila v poslednji naš list. Oni stavek, ki pravi, da je dr. Toman z drugimi našimi poslanci vred govoril zoper povišanje davkov, se ima popraviti tako, da je bil namenjen govoriti in se je zapisati dal v vrsto govornikov; al, kakor še nekterim drugim, tudi žalibog! Tomanu ni več pripuščena bila beseda. Ko je dr. Stras zboru nasvetoval konec pomenkov (debate), se vzdigne dr. Toman, pa prosi za besedo, da bi bil pokazal, da krajnska dežela nikakor ne more nositi več davkov; al vse njegovo zahtevanje bilo je zastonj: brez milosti sklene zbor, da ima nehati besedovanje. Tako postopanje vsegamogočne večine državnega zbora, ki zapera v tako važnih zadevah govornikom besedo, pač ne seje zaupanja do državnega zbora po deželah. Res, da tudi Tomanova beseda bi ne bila podrla sklepa; al razjasnila bi bila še od druge strani nadloge naše in pridjala bi bila Krommerjevemu in Derbitschevemu govoru marsikaj. Kakor sta dr. Wurzbach in Brolich ob priliki krivičnega katastra in družih bremen, ki težijo deželo krajnsko, poprijela besedo, tako je tedaj zdaj le g. Krommerju in Derbitschu mogoče bilo govoriti zoper povikšanje davkov na Krajnskem in gosp. Gorjupu zoper to na Goriškem; dr. Tomanu, g. Černetu in g. škofu Dobril-u pa so zaprli besedo. Gosp. Krommer in Derbitsch sta s prepričavnimi številkami dokazala, da že dozdej ni bilo pravične razmere v zemljišnih davkih med krajnsko deželo in drugimi, ker katastrska podlaga, na katero se operajo ti davki, gledé na druge dežele ni pravična; krajnski deželi je bilo ob časih Francoza vzeto deželno premoženje in ji potem le toliko dajano, kar je za nekatere stroške deželnih stanov potrebovala; dežela krajnska trpi veliko po vkvartiranju, pripravi vojaški itd. novo povišanje davkov bi jo tedaj dvakrat hudo zadelo; naj se tedaj oprosti povišanja gruntnega ali hišnega davka ali saj gruntnega, če že družega ne! Gosp. Gorjup je ravno tako krepko govoril zoper povikšanje davkov (njegov celi govor, kakor smo ga prejeli, bomo natisnili v prihodnjem listu) in nasvetoval, naj dovoljenje za krajnsko deželo izrečeno, veljá tudi za Goriško in Gradiško. Državni zbor je, kakor je našim bravcom znano iz poslednjega lista, sicer sploh za vse dežele sklenil povikšanje gruntnega in družih davkov; vendar pa ni bilo celó zastonj, kar so

Gorjup, Krommer, Derbitsch in še nekteri drugi poslanci govorili in so dr. Toman, Černe, Dobrila še hotli govoriti, zakaj ravno v tisti seji je gosp. minister za finance očitno izgovoril in obljubil rekoč: „Bodi pa tukaj rečeno, da bo vlada skrbela za posamesne, zlasti bolj uboge dežele, da se v njih zavoljo povišanja davka ne napravi kaka neizrečena revščina, in da se ne spodkoplje dnarna zmožnost njih prebivavcov; marveč bo vlada, v posamnih primerljajih, kjer bodo pravični vzroki zato, rada prizanašala, in bo ukazala, dane postavbe tako spolnovati in zvrševati, da se bo zlasti gledalo na take dežele, ktere po kaki posebni nadlogi trpé. Kdor je zavolj tacihi okoliščin v skrbi in strahu za svoj kraj, za svojo deželo, naj se toraj umiri in potolaži.“ — Današnji list donáša celi govor dr. Tomanov o vojaški granici, v kterem je z zgodovinskimi dokazi in nadušeno besedo potrkal na srca tudi tiste večine državnega zbora, ktera, kakor je nje kolovodja Giskra rekel, nima sočutja do družih narodnost, in lejte čudo golemo! — nasvet Tomanov je zmagal; zbornica ga je sprejela z večino glasov in celó tisti dr. Giskra, ki je zopergovoril, je glasoval za-nj, čeravno z nekim nespodobnim mrdanjem, ktero na glas in po pravici graja Šuzelka v svoji „Reform“, ki z veliko hvalo povzdiguje Tomanov govor. Ko je bilo povišanje davkov sklenjeno, so bile seje zbornice poslancov odložene do 10. dne t. m. Bliža se zdaj konec državnemu zboru; naj se zadeve dunajske banke rešijo kakor koli (ker se banka noče udati sklepom zbornice poslancov), ene dni prej ali pozneje bote menda obé zbornici ob enem končale svoje seje, zakaj prazniki božični so pred durmi in po novem letu kmali se začné deželni zbori. Zbornica gospôska se zato zoper svojo navado podviguje v svojih delih in je unidan novo postavu zavoljo štempeljna itd. brez daljnega pretresovanja sprejela tako, kakor jo je sklenila zbornica poslancov. — Kar se tiče družih najvažniših novíc po svetu, so v prvi vrsti grške in laške homatije, na ktere sedaj svet najbolj gleda; na Grškem gré za volitev kralja, na Laškem za volitev novega ministerstva; tam je kraljev na ponudbo dosti, tu pa tudi mož za ministerstvo dokaj, in vender se ne vé danes, kdo bo kralj grški, in kdo bojo novi ministri laški. Na Grškem je minister Palmerston vse strune napel, da bi Grki volili kraljeviča angležkega Alfreda, družega sina kraljice angležke, in napravil je res svojo reč tako dobro, da ga bo večina Grkov gotovo volila. Al 2. dne t. m. je prišlo iz Londona naznanilo v Atene, da kraljevič Alfred ne prejme volitve; to je osupilo Grke zlo, kteri bi sicer vediti mogli, da po dogovorih angležke, rusovske in francozke vlade od leta 1832 ne more noben princ teh vlad kralj grški biti. Palmerston je vender, menda nalašč, silil Grkom kralja angležke rodovine zato, da bi spodrinil kralja iz ruske rodovine. 6. dne t. m. je bila volitev po celi deželi; koga so volili, se bo zvedilo še le v enih dneh; brž ko ne kraljeviča Alfreda. Ako je to, se bo nov ples začel, ker angležki kraljevič se ne bo vsedel na tron grški. — Kralj Laški pa tudi ne more najti ministerstva, ki bi mu bil po volji za zdaj, ko mu je cesar Napoleon roko svojo nekako odtegnil.

Št. 17036.

### Razglas.

Ker se po službenih naznanilih goveja kuga na Hrvaskem čedalje bolj razširja, so za obrambo te nesreče za zdaj prepovedani vsi sejmi v bistriškem, senošekem, vipavskem, loškem, kočevskem, čeronomeljskem, metliškem, kostanjeviškem in novomeškem kontonu.

C. k. dež. vlada kranjska v Ljubljani 8. dec. 1862.